

Thề Không Nói Dối

Làm sao tôi nói hết lòng tôi nhớ thương nàng...Áo bà ba thênh thang ôi chao chiều lộng gió!

Tại sao trăng chỉ tỏ trong giọt nước mắt tôi? Trăng ai treo giữa trời? Em ai treo giữa ngực?

Mình xa đâu có mất một hơi thở nào đâu! Chưa đổi áo qua cầu...thì thôi em cứ mặc!

Áo em chưa bay mất, Mạ không la, phải không? Ghét đôi má hồng hồng...sao hoa hồng lại trắng?

Áo em hai tà nặng... Áo em nặng hai tà, anh muốn mình đừng xa...anh muốn nâng em mãi!

Anh muốn nhắm mắt lại, em ngủ ngoan, ngủ ngon! Hai má em anh hôn, nụ môi em anh cắn...

Mai em ra đồng, nắng, em cõng nắng vì ai? Mai! Cứ nói là mai, Mai, cái tên ai vậy?

Mai, rừng kia sẽ cháy? Mai, sông kia cạn chẳng? Mai, mãi mãi vàng trăng soi đường cho cánh vạc...

Mai, em có thể hát bài Tình Xa, anh nghe? Mai, liệu anh có về? Mình mừng nhau, hội ngộ!

*

Thơ...không ai bày tỏ như một bài diễn văn...bởi sống áo em nhả là lòng tôi quặn thắt!

Ngôn ngữ không là mật mà muối đắng nghét lòng! Nhiều buổi chiều mênh mông, tôi nói bằng im lặng...

Ôi em trên đồng nắng, ôi em trên đồng mưa, thương biết mấy cho vừa, lạy Trời cho con nhớ!

...về cây đa cổ độ, về dòng sông xanh xanh...về tà áo mong manh mà tơ tình thấm thiết!

Em à, anh nói thiệt: Anh Nhớ Em Vô Cùng!

Trần Vấn Lê